

Κι αυτά...**Η είδηση αγιάζει τα μέσα**

«**Ο**πως ξέρετε, εν αρχή ην το χάος...», λέει ο Θεός στον ρεπόρτερ με το κασετοφωνάκι και την ουσικιά στο τραπέζι. Και αυτός, με το μπλοκάκι σημειώσεων ανά χείρας, του απαντάει κυνικός: «Ξέρω, ξέρω! Μετά άρχισαν οι ειδήσεις...! Παρακάτω...». Και είμαστε ακόμα στις πρώτες σελίδες...

Σημειολογικά συνεπές είναι το εξώφυλλο αυτής της έκδοσης. Κίτρινο και μαύρο σαν φαρμακερός μπάμπουρας, που με το χρώμα του προειδοποιεί για κίνδυνο και ότι το τσίμπημα του συνεπάγεται πρήξιμο και πόνο. Ετσι είναι και το περιεχόμενο του «Εμείς τα ΜΜΕ» διά χειρός Στάθη (εκδόσεις Πατάκη). Περιλαμβάνει σκίτσα και γελοιογραφίες που εξαπολύθηκαν την τε-

λευταία εικοσαετία από το μελανοφόρο κεντρί του κυβερνήτη του Ναυτίλου.

Τα περισσότερα από τα σκίτσα έχουν συμπεριληφθεί σε άλλα άλμπουμ του Στάθη. Αλλά σε αυτή την έκδοση συγκεντρώθηκαν σε ένα σώμα, που με έναν δικό του τρόπο παρακολουθεί το χρονικό του Τύπου και των άλλων μίντια αλλά και τη σχέση μας μαζί τους. Μιας σχέσης που άλλοτε χειραγωγεί και άλλοτε ελευθερώνει.

Η κριτική είναι άμεση, ζόρικη και καθόλου από την απ' έξω. Αφού η δουλειά του Στάθη δραπετεύει κάθε μέρα από τα έντυπα μέσα μαζικής ενημέρωσης στην καθημερινότητα εκατομμυρίων ματιών για να ξαναγυρίσει με μαντάτα σπαρταριστά. Αυτό κάνει την άποψή του για το σπι-

τι του, σελίδα τη σελίδα, ταυτόχρονα απολαυστική και πικρή σαν μαύρη σοκολάτα. Και πολύτιμη –ως μια εκ των έσω κριτική για έναν κόσμο που, όπως αναγράφεται και στις σελίδες της έκδοσης, «η αναπάρσταση δεν περιέχει ποτέ τον φόνο».

Αφιερωμένη στον Λέοντα Καραπαναγιώτη και τον Νίκο Καραντηνό η συλλογή λειτουργεί παράλληλα σαν μια ανασκόπηση της πρόσφατης ιστορίας μας. Στη μία σελίδα βλέπει κανείς «...το βρίκιον Ελλάς να ανακαλύπτει την Αμερική (για 694η φορά)» με τον μούτσο να ανακράζει από το καλάθι της βαρδιόλας ΚΟΣΚΟΤΑΣ! ΚΟΣΚΟΤΑΣ (1987) ή τον Ιούδα εν όψει σταυρώσεως ανακούρκουδα με τη γραφομηχανή να δουλεύει (μάλλον με μπλοκάκι) δημοσιογράφος. Λίγες σελίδες παρακάτω οι πολιτικοί αρχηγοί παθαίνουν μυστηριωδώς εμπλοκή όταν πρέπει να ξεστομίσουν τα ονόματα της διαπλοκής. Ο (μεγαλο;)καρχαρίας προσπαθεί να ψήσει με το λέγε λέγε τον ναυαγό πως είναι γοργόνα και τα μίντια τσακώνονται για το ποιο θα καλύψει τη γέννηση του Χριστού.

Ταυτόχρονα οι ασπρόμαυρες σελίδες της έκδοσης αποκαλύπτουν την αντοχή της καλής γελοιογραφίας στο χρόνο. Και την επικαιρότητα της: σε καρέ του Μάη του 1999 ένας φαντάρος ρωτάει στα χαρτώματα του Δυτικού Μετώπου, «...δηλαδή 5.000 πεθαμένοι δεν λένε τίποτα πλέον;...», για να πάρει την απάντηση «5.000 πεθαμένοι ίσως να λένε κάτι, αλλά 5.000 πεθαμένοι με πεθαμένη ακροαματικότητα δεν λένε τίποτα».

ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΒΑΓΓΕΛΑΤΟΣ